

[Jens Foged.]

I anledning af finansministerens udtalelse om, at der bliver tale om en udjævning af indkomsterne — det drejer sig om flere af lovene, også vedrørende varelagrene — vil jeg spørge: ja men er det ikke rimeligt? Det er min opfattelse, det er vor opfattelse i venstre, at indkomsten nøjagtig inden for det enkelte år egentlig er et forkert grundlag for beskattningen. Indkomsterne og indkomstmulighederne er så svingende for de liberale erhverv, at man egentlig, hvis man kunne det, og venstre har tidligere været med til at foreslå det, skulle se på 3 år og tage gennemsnittet og dermed få en udjævning. Jeg erindrer for øvrigt en tidligere finansminister, der engang blev stillet over for en konkret sag, hvor en og anden havde anvendt afskrivningsreglerne lidt ekstraordinært. Da spurgte den samme finansminister: nå ja, hvad indebærer det? Når han anvendte spørgeform, var det ikke, fordi han ikke vidste det. Mit svar til ham var: det indebærer, at vedkommende i dette år har fået en lavere indkomst. Ja men får vi aldrig nogen sinde fat i den skatteyder så? Jo, på et senere tidspunkt. OK, sagde finansministeren, vi er ikke en person, der skal have pengene ind i dag eller i morgen, vi er et samfund, som har en kontinuerlighed, og hvis der er en, der ét år har en afskrivning, så tager vi ham næste år ved andre love. Der er kun tale om en udjævning, og hvis denne udjævning passer i borgerens erhverv, så bør man tiltræde det. Borgeren må have disse udjævningsmuligheder.

Med hensyn til ophævelsen af adgangen til at fratække gaver vil jeg sige, at i mange tilfælde er der tale om gaver til sociale opgaver, og jeg finder det rigtigt, at folk, der har råd til at give en håndsækning, giver denne håndsækning, hvorved de hjælper det offentlige til en mindre udgift. Sagen er jo den, at på masser af disse områder vil vi blive stillet over for, at det offentlige skal betale det hele, hvis der ikke er borgere, som påtager sig et frivilligt arbejde eller i dette tilfælde giver nogle frivillige gaver. Jeg finder, systemet er noget nær rigtigt.

Jeg finder samtidig anledning til at sige, da finansministeren nævnte de såkaldte idrætshaller, at jeg håber på en forholdsvis liberal administration af disse sager. Nu

kommer jeg jo fra de vestjyske, tyndtbefolkede egne, hvor man har stødt imod bestemmelsen om, at der helst skal bo 50.000 i et område, for at man vil give disse tilfaldelser. Nu kommer vi vesterfra og siger: ja men hvis vi nu ønsker at bygge nøjagtig det samme eller noget i samme stil, vi er kun 10.000, men vi ønsker, at vor ungdom skal blive på vor egn, vi ønsker, at der skal være faciliteter på vor egn ligesom andre steder i landet, så kan kriteriet 50.000 indbyggere ikke være rimeligt. Det er direkte østvenligt og vestfjendsk. Derfor beder jeg finansministeren om at være opmærksom på, hvis det kommer til debat inden for ministeriet, at naturligvis skal der være lighed, hvor end man bor i landet, og derfor kan kriteriet med antal indbyggere ikke bruges.

Forslaget om at afskaffe fradragsret for ejendomsskatter vil specielt for enfamiliehusene åbenbart vende den tunge ende nedad, og vi finder stadig væk, at lovgivningen på dette område skal være så tidløs som overhovedet muligt.

Man har nævnt afskrivningsreglerne for butikshandelen. Jeg finder, at også på butiksområdet vil der i lighed med de andre områder ske en slitage, forhåbentlig en stor slitage, hvis menneskene er dygtige til at drive virksomheden, og denne slitage indebærer, at man må have ret til disse afskrivninger, ligesom man har det andre steder. Her var der tidligere en urimelighed, idet de store varehuse fik lov til at afskrive, men den almindelige butikshandlende fik ikke lov til at afskrive. Vi afskaffede dengang en uretfærdighed, og det finder jeg er aldeles rimeligt. Jeg håber ikke, at finansministeren vil tage det op til ny drøftelse. Lad også dette være tidløst.

Jeg tror at kunne konkludere, at de foreliggende forslag virker nærmest ubehageligt på os, ubehageligt på den måde, at de vil skabe uro og utryghed, og de vil være medvirkende til at skade investeringerne, hvorved investeringsmuligheder går tabt og arbejdsløshed bliver følgen. Vi tilsigter derfor den størst mulige ro på dette område.

Bernhard Baunsgaard: Der er allerede talt meget om disse tre lovforslag, men så vidt jeg kunne følge finansministerens lange og grundige gennemgang, var jeg enig med